

Arrest

nr. 346 813 van 19 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 25 december 2024 en verzoekt op 20 februari 2025 om internationale bescherming. Op 21 november 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 november 2025 aangetekend naar verzoekster wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Georgië.

U bent geboren te Tbilisi en hebt hier ook heel uw leven gewoond. U woonde hier samen met uw vader, moeder en broer. Vanaf 2021 woonde u hier samen met uw toenmalige partner S. K. en uw dochter. In 2024 scheidde u van hem. Ondertussen verloofde u zich met K., B. (DV: xx.xxx.xxx; CG: xx/xxxxx) hier in België.

U verklaart dat u slachtoffer was van huiselijk geweld in Georgië. Uw ex partner, S. K., stelde vanaf 2021 huiselijk geweld naar u waarbij hij u vernederde en mishandelde. In 2022 besloot u deze relatie op stop te zetten. Echter liet S. u niet met rust, hij bleef u volgen naar uw werk of probeerde u te contacteren. In de herfst van 2024 besloot u de officiële echtscheiding te volbrengen. Uw huidige partner B. K. verliet Georgië omwille van zijn persoonlijke problemen al eerder in 2024. Omdat u zich alleen voelde kwam u vaak op bezoek bij hem in België. In december 2024 kwam u een laatste keer naar hem waarna u besloot dat u liever in België bij hem zou verblijven. U kwam in België toe op 25 december 2024. U diende in België een verzoek tot internationale bescherming in op 20 februari 2025.

Ter staving van uw verzoek legt u van volgende documenten de originelen voor: uw Georgisch rijbewijs, paspoort en ID kaart. Op 4 november 2025 bezorgt u ook nog een medisch- en psychologisch attest uit Georgië voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U diende na verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog een psychologisch attest in betreffende een online consultatie met een psycholoog in Georgië. Uit dit attest blijkt dat u last hebt van paniek en angstklachten (stuk 4 inventaris documenten). U haalde hieromtrent zelf tijdens het persoonlijk onderhoud niets aan, noch kwamen deze problemen naar voor tijdens het doorlopen van de procedure. U verklaarde u steeds in staat te voelen het interview aan te vatten en verder te zetten (CGVS, p. 2 en 13). Daarbij wordt opgemerkt dat het verslag van de psycholoog slechts gebaseerd is op een eenmalig gesprek waarbij uw klachten slechts werden waargenomen vanuit uw eigen verklaringen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Bij terugkeer naar Georgië vreest u dat u zal lastiggevallen worden door uw ex partner S. K., alsook vreest u alleen te zijn (CGVS, p. 12).

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk zijn. Er dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat u verklaarde dat de problemen met uw ex-partner reeds in 2021 begonnen en bleven aanhouden tot uw vertrek in 2024. Omwille van deze problemen verliet u het land al meermaals, zo ging u in december 2022 naar Turkije op vakantie, ging u gedurende drie maanden, van eind 2022 tot begin 2023 naar China voor uw werk maar ook om even weg te zijn uit de situatie en te kunnen nadenken (CGVS, p. 6; stuk 3 inventaris documenten). Daarnaast ging u in 2022 ook voor enkele dagen vakantie naar Frankrijk (CGVS, p. 6), alsook reisde u reeds vanaf september 2024 al tweemaal naar België om uw nieuwe partner B. hier te bezoeken (CGVS, p. 5; stuk 3 inventaris documenten). Na deze reizen keerde u steeds naar Georgië terug. Het gegeven dat u steeds naar Georgië terugkeerde zonder in één van deze landen waar u eerder naar toe reisde een verzoek om internationale bescherming in te dienen doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door u aangehaalde asielmotieven. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat uw huidige partner B. reeds begin 2024 naar België reisde, maar u niet met hem mee reisde, u kwam slechts af en toe op bezoek (CGVS, p. 15). Indien uw problemen daadwerkelijk van zulke ernst zijn dat u van mening bent dat er een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood aan internationale bescherming is, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u veel sneller, en eventueel zelfs samen met uw huidige partner, het land zou verlaten. Dat u toch gedurende twee jaar woonachtig bleef in Georgië doet dan ook afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor uw ex.

Daarenboven verklaarde u zelfs dat wanneer u de laatste keer vanuit Georgië naar België reisde in december 2024 reeds een retourticket voor Georgië had aangekocht aangezien u niet zeker wist of u zich wel zou willen vestigen in een ander land dan Georgië omdat u het moeilijk vond om uw familie, vrienden en collega's

achter te laten in Georgië (CGVS, p. 6-7 en 15). U besloot dan ook pas na een verblijf van twee maanden in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 6-7). Dit getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw land en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor de aangehaalde ernst van uw asielrelaas.

Zelfs indien enig ernstig geloof zou worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt met uw ex-partner - quod non-, dan nog maakt u geenszins hard dat u geen bescherming zou kunnen krijgen in uw land van herkomst. Immers, internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er mag van een verzoeker worden verwacht dat hij/zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming te verkrijgen in eigen land. Er dient echter te worden vastgesteld dat u dit geenszins aantoonst.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië - Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld

etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

Zo verklaarde u nooit, na geen enkel incident, een officiële klacht te hebben ingediend tegen de belaging en bedreigingen van uw ex-man ten aanzien van u zelf of van vrienden, noch nam u ooit contact op met één van de bestaande hulporganisaties in Tbilisi, noch contacteerde u een advocaat die u kon bijstaan doorheen een gerechtelijke procedure (CGVS, p. 12). Echter kreeg u wel van uw psycholoog begeleiding en raadde zij u enkele mogelijkheden aan, maar ondernam u nooit enige stappen (CGVS, p. 15). Daarnaast liet u ook nooit enige vaststellingen doen door een arts betreffende de miskraam die u volgens het geweld van uw ex-partner zou ervaren hebben (CGVS, p. 9). Als verklaringen voor het ontbreken van uw zoektocht naar enige vorm van hulp geeft u aan dat u er niet aan dacht, u dacht ook dat niemand u zou komen helpen (CGVS, p. 11-13). Echter zijn deze verklaringen slechts gebaseerd op blote beweringen aangezien u nooit enige poging ondernam om hulp in te roepen, alsook u zelfs niet op het advies van uw psycholoog in ging (CGVS, p. 15).

Daarbij dacht u dat de vader van uw ex-partner een invloedrijk persoon was waardoor u geen hulp kon krijgen (CGVS, p. 11-13). Echter blijken ook deze verklaringen slechts blote beweringen. Zo kan u niet aantonen, noch vertellen over welke invloed de vader van uw ex-partner dan wel niet had in Georgië (CGVS, p. 11). U hoorde slechts af en toe aan tafel dat hij invloedrijk was, maar op de vragen welke invloed hij precies had of hoe ver deze invloed dan wel zou reiken moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). U ging er van uit dat hij een invloedrijk persoon was omdat uw ex-partner u bedreigde met het gegeven dat hij met één telefoontje naar zijn vader er zou voor kunnen zorgen dat u zou ontslagen worden op uw werk (CGVS, p. 11-12). Echter moet u zelf bekennen dat dit, ondanks de jarenlange spanningen en bedreigingen tussen jullie beiden, nooit iets ten aanzien van uw werk gebeurde en hij nooit enige stappen ondernam waardoor u een job verloor (CGVS, p. 11-12 en 14). Het was dan ook niet meer dan slechts een loze bedreiging (CGVS, p. 14). Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat u, wanneer u de beslissing nam om officieel van hem te scheiden, u zonder enige problemen of zonder enige extra ondersteuning gewoon naar het justitiehuis kon stappen en de scheiding officieel kon voltrekken (CGVS, p. 12 en 14), waarbij uw ex-partner geen enkele invloed liet merken om de echtscheiding tegen te houden, noch u het achteraf omwille van zijn 'invloed' moeilijk kon maken (CGVS, p. 14). Het gegeven dat de vader van uw ex-partner een invloedrijk persoon is en u hierdoor geen bescherming zou kunnen krijgen is dan ook niet aannemelijk.

Hierbij aansluitend moet erop gewezen worden dat u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om de nodige stappen te ondernemen. U hebt immers hogere studies gevolgd, u was model van 2020 tot heden waarbij u voor uw werk al naar verschillende landen reisde, alsook was u gedurende uw leven in Georgië manager van een reclamebedrijf van 2022 tot uw vertrek uit Georgië (CGVS, p. 4).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u een beroep zou doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten indien dit nodig zou zijn.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. De originelen van uw rijbewijs, paspoort en ID kaart (stukken 1-3 inventaris documenten) zijn slechts een bewijs van uw Georgische nationaliteit. Dewelke in bovenstaande niet in vraag werd gesteld. U dient ook nog een medisch attest uit Georgië in (stuk 4 inventaris documenten). Hieruit blijkt dat u op 20 maart 2023 een gynaecologisch onderzoek onderging waarbij er een vergroting van uw eierstok werd vastgesteld die mogelijks het gevolg was van een groei buiten de eierstok om. Omtrent dit medisch dossier wordt opgemerkt dat er slechts enkele medische vaststellingen werden opgenomen in dit verslag, maar dat er nergens in dit verslag is terug te vinden welke mogelijke oorzaken er aan de grondslag van deze medische vaststellingen liggen. Bijgevolg kan er vanuit dit medisch attest slechts aangenomen worden dat u een vergroting van uw eierstok had, maar niet welke gevolgen, noch oorzaken hieraan verbonden waren. Aansluitend is er ook een psychologisch verslag van een psychotherapeut in Georgië terug te vinden. U had hierbij op 16 juli 2025, na uw aankomst in

België, een eerste online intakegesprek. Uit het verslag van de psychotherapeut blijkt dat u een aanvraag doet om verder online consultaties aan te gaan omdat u slachtoffer was van huiselijk geweld in Georgië en daardoor paniek en angstklachten ervaarde, maar dat u na uw aankomst in België u beter en veiliger voelt (stuk 4 inventaris documenten). Hieromtrent wordt er opgemerkt dat dit verslag pas werd opgemaakt lang nadat u Georgië had verlaten en deze vaststellingen slechts gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen gedurende slechts een éénmalig gesprek. Daarbij doet dit verslag geen afbreuk aan de vaststelling dat u wel degelijk op de bescherming van de Georgische autoriteiten had kunnen rekenen indien u zich hiertoe had gewend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, bekrachtigd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New York op 16 december 1966 (hierna: het IVBPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en de situering van het toepasselijk wettelijk kader gaat verzoekster in op de vervolgingsdaden. Zij haalt aan dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) een geleidelijke maar duidelijke escalatie beschreef van psychologisch en fysiek geweld binnen haar huwelijk. Zij benadrukt de gedragsverandering door haar ex-partner die rechtstreeks verband hield met zijn drugsverslaving, de dwingende controle die hij uitoefende over haar, de situatie van ambivalente en psychologische afhankelijkheid waarin zij zat, de familiale druk die zij ervoer, haar poging om afstand te nemen door haar reis naar China en de situatie bij terugkeer, de situatie nadat zij de relatie beëindigde en de ernstige psychologische gevolgen die dit alles teweeg bracht.

Vervolgens gaat verzoekster in op het gebrek aan overheidsbescherming. Zij hekelt dat de verwerende partij nalaat in haar beoordeling rekening te houden met haar persoonlijke omstandigheden, de realiteit van huiselijk geweld en haar verklaringen.

In eerste instantie gaat verzoekster in op haar uitgesproken kwetsbaar profiel, dat door de verwerende partij onvoldoende in rekening werd gebracht. Volgens haar is het voor de beoordeling van de effectieve toegankelijkheid van bescherming door de Georgische autoriteiten immers essentieel om eerst haar bijzonder kwetsbaar profiel te schetsen, zoals rechtstreeks blijkt uit de verklaringen die zij aflegde bij het commissariaat-generaal. Zij betoogt dat het niet om een abstracte kwetsbaarheid gaat, maar om een concreet patroon van depressieve klachten, angst, isolement, schaamte en familiale druk, dat haar handelingsvermogen aantoonbaar heeft ingeperkt en verklaart waarom zij geen beroep deed op de politie of hulpstructuren. Zij gaat vervolgens in op deze verschillende elementen. Verder benadrukt zij ook haar jeugdigheid en naïviteit en haar interne en financiële kwetsbaarheid, alsook het feit dat haar omgeving geweld normaliseerde en (zo) ook haar besluitvorming verlamde. Zij besluit dat de verwerende partij, door dit kwetsbaar profiel te negeren en zich te beperken tot een abstracte verwijzing naar de algemene situatie in Georgië, heeft nagelaten om de concrete belemmeringen te erkennen die haar verhinderden om bescherming te zoeken.

In tweede instantie haalt verzoekster aan dat het indienen van een klacht geen noodzakelijke voorwaarde is om de effectiviteit van nationale bescherming te toetsen. Waar de verwerende partij zich in de bestreden

beslissing wel op een dergelijke redenering beroept, oppert verzoekster dat zij hiermee de feitelijke en psychologische context waarin zij zich bevond miskent. Zij benadrukt dat zij duidelijk en consistent toelichtte waarom zij nooit naar de politie is gegaan en geen contact heeft opgenomen met hulporganisaties of advocaten. Zo wijst zij op haar verklaring dat zij zich volledig alleen voelde en ervan overtuigd was dat niemand haar zou helpen of beschermen indien zij klacht zou indienen tegen haar ex-partner, hetgeen niet op onverschilligheid of nalatigheid wijst, maar op een subjectief ervaren onbeschermdheid, die rechtstreeks verband houdt met haar psychologische toestand, en haar perceptie van machteloosheid. Zij hekelt dat de verwerende partij deze verklaring afdoet als een louter blote bewering omdat zij geen concrete pogingen heeft ondernomen om hulp in te roepen, daar dit een cirkelredenering betreft. Zij verduidelijkt dat zij juist geen stappen ondernam omdat zij ervan overtuigd was dat de bescherming niet toegankelijk of zinvol zou zijn. Het ontbreken van formele démarches kan, aldus verzoekster, niet los worden gezien van haar verklaringen over angst, afhankelijkheid en wantrouwen ten aanzien van bescherming, te meer daar zij aangaf dat zij jong en naïef was en nooit had nagedacht over het bestaan van hulporganisaties. Voorts oppert verzoekster dat zij advies kreeg van haar psycholoog in Georgië om verdere stappen te ondernemen, maar zij ook verklaarde dat zij dit advies niet kon omzetten in concrete acties. Luidens het verzoekschrift moet deze verklaring worden gelezen in samenhang met haar vastgestelde psychische kwetsbaarheid en gevoelens van angst en machteloosheid, en kan deze niet zonder meer worden herleid tot een bewuste weigering om bescherming te zoeken. Vervolgens, wat betreft de invloed van de vader van haar ex-partner, stelt zij dat zij nooit beweerde deze invloed zelf concreet te hebben ondervonden in de vorm van effectieve maatregelen. Zij vervolgt dat zij daarentegen wel consequent verklaarde dat deze invloed in het gezin voortdurend werd besproken en door haar ex-partner werd aangewend als dreigement. Dat deze dreiging zich uiteindelijk niet heeft geconcretiseerd, neemt niet weg dat deze dreiging reëel en intimiderend was voor haar en haar perceptie van onbeschermd te zijn verder heeft versterkt. Ook het feit dat zij uiteindelijk zonder problemen kon scheiden volstaat, aldus verzoekster, op zichzelf niet om te besluiten dat zij ook in staat was of moest worden geacht om bescherming te zoeken tegen het partnergeweld. Zij verduidelijkt dat de mogelijkheid om een administratieve echtscheidingsprocedure te voltooien niet gelijk te stellen is aan effectieve bescherming tegen geweld, belaging of represailles en geen afbreuk doet aan haar verklaringen over haar angst om zich tot de politie of andere instanties te wenden. Tot slot hekelt verzoekster ook haar door de verwerende partij voorgehouden zelfstandigheid en vermogen om initiatief te nemen, op basis van haar opleidingsniveau en professionele loopbaan. Volgens haar kunnen deze elementen niet worden losgezien van de context van huiselijk geweld en psychisch trauma. Zij voegt hieraan toe dat het feit dat zij professioneel functioneerde en internationaal reisde niet uitsluit dat zij zich in haar privésfeer volledig geïsoleerd, afhankelijk en onbeschermd voelde. Verzoekster wenst te benadrukken dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) meermalen heeft geoordeeld dat het niet indienen van een klacht niet automatisch mag worden beschouwd als een indicatie dat staatsbescherming beschikbaar is of dat de vrees ongegrond is, indien dit voortkomt uit een angst voor represailles of een gebrek aan vertrouwen in de effectiviteit van de autoriteiten, hetgeen *in casu* het geval is. Verder steunt zij haar betoog op de "*Praktijkgids Gendergerelateerde Procedures om Internationale bescherming*" van de UGent uit 2023, waaruit zij citeert en die volgens haar stelt dat de effectiviteit van overheidsbescherming onderzocht dient te worden door te onderzoeken of de mogelijkheden tot bescherming in de praktijk redelijk en toegankelijk zijn en niet of een verzoeker deze in het verleden heeft uitgeput. Zij vervolgt dat er verschillende drempels bestaan om een klacht in te dienen, die eigen zijn aan huiselijk geweld, zoals haar kwetsbaarheid en gebrek aan netwerk maar ook het gebrek aan geloof in effectieve rechtsbescherming. Verzoekster herhaalt dat ook volgens het EHRM een verzuim om een klacht in te dienen of het intrekken van een klacht de autoriteiten er niet van moet weerhouden om een onderzoek te starten of verder te zetten, waarna zij besluit dat de effectiviteit van de bescherming door de Georgische autoriteiten onderzocht dient te worden los van het feit of zij in het verleden alle rechtsmiddelen heeft uitgeput.

In derde instantie gaat verzoekster in op de risico verhogende omstandigheden voor een gebrek aan bescherming. In deze benadrukt zij dat het feit dat corruptie nog steeds wijdverspreid is ook bevestigd wordt door beschikbare informatie over de situatie in Georgië. Volgens haar bevestigt ook de algemene en politionele situatie in haar land van herkomst haar vrees. Zij werpt op dat op 3 oktober 2022 een actieplan werd voorgesteld voor de hervorming van het rechtswezen, maar dat hier tot op heden nog niets van in huis kwam en er sprake is van zeer weinig politieke wil om de tekortkomingen weg te werken. Zij is van mening dat de verwerende partij, waar zij dit risico aanhaalt en dit ondersteund wordt door de beschikbare informatie, dit dan ook in overweging diende te nemen, of minstens de niet-inoverwegingname moet motiveren, *quod non*.

In vierde en laatste instantie gaat verzoekster verder in op het gebrek aan overheidsbescherming zoals die volgens haar volgt uit de beschikbare informatie. Zij ontkent niet dat er wettelijke stappen zijn genomen om de situatie van slachtoffers van huiselijk geweld te verbeteren, maar werpt op dat de implementatie in de praktijk gebrekkig is en dat er verschillende ernstige gebreken zijn die een effectieve bescherming van slachtoffers in de weg staan. Zij gaat daarbij in op de houding van de autoriteiten en het gebrek aan daadwerkelijke veroordelingen, het gebrek aan opvangmogelijkheden, de inadequate bescherming tegen herhaaldelijk gender gerelateerd geweld en een stijging van het aantal femicides. Verzoekster gaat daarbij in

op objectieve informatie, rechtspraak van het EHRM alsook op haar persoonlijke ervaringen. Zij benadrukt meermaals dat deze informatie overeenkomt met haar verklaringen.

Verzoekster besluit in dit verband dat, gelet op de vastgestelde vervolgingsdaden, haar persoonlijke en genderspecifieke kwetsbaarheid, de aanhoudende dreiging en de ernstige aantasting van haar fundamentele rechten, niet kan worden volgehouden dat haar vrees louter hypothetisch of speculatief zou zijn. Zij vervolgt dat het gebrek aan bescherming kadert binnen de beschikbare informatie en rechtspraak, die aantoont dat, specifiek in het geval van herhaaldelijk of aanhoudend huiselijk geweld, zij geen effectieve en adequate bescherming kan genieten bij terugkeer naar Georgië en dat de tekortkomingen in de wetstoepassing, het ontbreken van proactieve interventies en de aanwezigheid van structurele opvolging maken dat bescherming louter theoretisch blijft. Zij oppert dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, wel degelijk hulp heeft gezocht bij de autoriteiten, maar dat zij – gelet op haar verklaring dat haar familie de politie op de hoogte bracht en een klacht indiende, maar de autoriteiten geen verdere stappen namen nadat de dader tijdelijk werd aangehouden en dat haar ex-partner haar, tijdens een periode waarin een contactverbod van kracht was, via haar dochter bleef belagen en deze vervolging na het verstrijken van het contact verbod verderzette – faalden om een effectief en duurzaam veiligheidskader te creëren. Waar haar ex-partner haar nog steeds viseert, kan toepassing gemaakt worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij opmerkt dat er *in casu* geen goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich in de toekomst niet zou herhalen. Bovendien zijn er verschillende individuele elementen vast te stellen die het gebrek aan bescherming verergeren en het risico op vervolging verhogen, zoals haar psychologische kwetsbaarheid, haar gebrek aan ondersteunend netwerk, haar beperkte middelen om hulp te zoeken en de invloed van haar ex-partner binnen het crimineel milieu en bij de politiediensten.

Tot slot uit verzoekster nog enkele (bijkomende) kritieken op de bestreden beslissing. Ten eerste wijst verzoekster op enkele feitelijke onjuistheden in de bestreden beslissing, zijnde dat zij samen met haar ex-partner een dochter zou hebben en dat zij hogere studies heeft gevolgd. Volgens haar vinden deze elementen geen weerslag in het administratief dossier. Wat betreft haar studies, benadrukt zij haar verklaring dat zij haar studies niet afmaakte. Ten tweede hekelt verzoekster dat de verwerende partij meent dat de door haar aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig zijn, niet zozeer omwille van haar inhoudelijke verklaringen, maar omwille van haar werkreizen. In deze betoogt verzoekster dat deze reizen niet plaatsvonden in een context van vrijwillige veiligheid, maar hoofdzakelijk kaderen binnen haar professionele activiteiten. Luidens het verzoekschrift reduceert de verwerende partij de complexiteit van haar feitelijke en persoonlijke situatie tot één enkel element van haar gedrag, met name haar mobiliteit, en verbindt zij hier rechtstreeks een negatieve geloofwaardigheidsconclusie aan. Deze benadering miskent, aldus verzoekster, dat internationale verplaatsingen in het kader van werk, zeker bij een economisch zelfstandige vrouw, niet automatisch impliceren dat er geen sprake kan zijn van vervolging of ernstige schade. Bovendien meent verzoekster dat de bestreden beslissing geen analyse bevat waaruit zou blijken dat de door haar omschreven geweldsfeiten op zichzelf ongeloofwaardig zijn. Zij voegt hieraan toe dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud concrete, samenhangende en begrijpelijke verklaringen aflegde over de redenen waarom zij niet onmiddellijk definitief brak met haar land van herkomst, ondanks het geweld, en dat zij uiteengezet heeft dat haar professionele verplichtingen, familiale druk, emotionele afhankelijkheid en hoop op verbetering van de situatie haar beslissingen in belangrijke mate hebben beïnvloed. Ten derde meent zij dat haar terugkeerbewegingen naar Georgië niet onverenigbaar zijn met een gegronde vrees voor vervolging. Zij oppert dat de commissaris-generaal hier de concrete context en haar beslissingsproces negeert. Uit haar verklaringen blijkt immers duidelijk dat haar reizen niet als definitieve vlucht bedoeld waren, maar in belangrijke mate kaderen in werk, korte bezoeken of een fase van afstand nemen om haar situatie te kunnen beoordelen, terwijl zij nog onder familiale druk stond en hoopte dat de situatie zou verbeteren. Zij gaat vervolgens in op verschillende situaties waarbij zij terugkeerde naar Georgië, het feit dat zij bij haar laatste vertrek uit Georgië niet van te voren had beslist dat zij hier om internationale bescherming zou verzoeken en het feit dat zij hier nog twee maanden wachtte alvorens dit te doen en benadrukt de verklaringen die zij in dit verband aflegde. Zij besluit in deze dat uit haar verklaringen volgt dat haar reizen en terugkeerbewegingen niet kunnen worden gelezen als een indicatie dat er geen vrees voor vervolging bestond, maar veeleer dienen te worden gezien als uitdrukking van een proces van twijfel, afhankelijkheid, familiale druk en professionele bindingen, waarbij de definitieve keuze om bescherming te vragen pas later, met name na het ervaren van veiligheid in België, is genomen. Ten slotte gaat verzoekster in op de overwegingen van de bestreden beslissing inzake de rol van de vader van haar ex-partner. Zij meent dat de beoordeling hiervan door de commissaris-generaal berust op een te enge en formele lezing van haar verklaringen, waarbij zowel de inhoud als draagwijdte ervan worden geminimaliseerd. Door deze verklaringen systematisch te kwalificeren als blote beweringen legt de verwerende partij een bewijsvereiste op die geen rekening houdt met haar concrete positie als slachtoffer van partnergeweld, noch met de aard van de aangehaalde dreiging. Concreet stelt zij vooreerst dat zij de invloed van de vader van haar ex-man niet als losstaand element heeft aangehaald, maar expliciet als een verklarende factor voor het feit dat zij niet naar de politie ging. Wat betreft deze verklaring, benadrukt zij dat dit in de eerste plaats haar subjectief ervaren onbeschermd te zijn betreft, en niet een poging om het machtsstelsel objectief te beschrijven. Volgens haar verplaatst de commissaris-generaal de focus van deze beleving naar een eis tot concrete bewijsvoering van die invloed.

Voorts oppert verzoekster dat de verwerende partij haar verklaringen op een problematische manier herformuleert door te stellen dat er slechts af en toe werd gesproken over de macht van de vader van haar ex-partner, terwijl zij verklaarde dat dit altijd ter sprake kwam. Deze herformulering verzwakt artificieel de geloofwaardigheid van haar relaas en stemt niet overeen met de letterlijke inhoud van haar verklaringen. Verder meent verzoekster dat het verwijt dat zij niet concreet kan uitleggen welke invloed de vader van haar ex-partner precies had de context waarin deze verklaringen werden afgelegd miskent. Dat zij als jonge vrouw en slachtoffer van huiselijk geweld geen inzicht heeft in de precieze netwerken of reikwijdte van die invloed kan volgens haar bezwaarlijk als element worden aangemerkt dat bijdraagt tot haar ongeloofwaardigheid en het is veeleer inherent aan de situatie van slachtoffers dat zij slechts indirecte kennis hebben van dergelijke machtsstructuren. Waar de commissaris-generaal doorslaggevend belang hecht aan het zich uiteindelijk niet verwezenlijken van het ontslag, benadrukt verzoekster dat uit haar verklaringen blijkt dat de dreiging een reëel psychologisch effect had. Zij voegt hieraan toe dat het feit dat zij uiteindelijk niet werd ontslagen geen afbreuk doet aan het intimiderend karakter van de dreiging, noch aan het feit dat deze haar gedrag effectief heeft beïnvloed. Ook gaat verzoekster in op de overweging dat uit het feit dat zij zonder formele belemmeringen kon scheiden kan afgeleid worden dat er geen sprake was van invloed. Volgens haar berust deze redenering op een verwarring tussen onderscheidene juridische domeinen. Dat een ex-partner geen belang stelt in het tegenhouden van een echtscheiding sluit geenszins uit dat dezelfde persoon – al dan niet via familiale invloed – als bedreigend wordt ervaren in het kader van mogelijke klachten of aangiftes. Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal haar verklaringen niet weerlegt op basis van hun interne (in)consistentie, maar deze reduceert door fragmentering, herformuleren en een buitensporige eis tot concretisering en dat de combinatie van een constant discours over invloed, herhaalde expliciete dreigementen, een reële psychologische impact en de verklarende functie van deze elementen voor haar gedrag volstaat om haar vrees en terughoudendheid ten aanzien van de autoriteiten als coherent en begrijpelijk te beschouwen.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddorde om haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het commissariaat-generaal voor nader onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij haar verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 14 april 2026 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Georgië Algemene Situatie*" van 12 februari 2025 en er de weblink van vermeldt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste

lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende geoordeeld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U diende na verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog een psychologisch attest in betreffende een online consultatie met een psycholoog in Georgië. Uit dit attest blijkt dat u last hebt van paniek en angstklachten (stuk 4 inventaris documenten). U haalde hieromtrent zelf tijdens het persoonlijk onderhoud niets aan, noch kwamen deze problemen naar voor tijdens het doorlopen van de procedure. U verklaarde u steeds in staat te voelen het interview aan te vatten en verder te zetten (CGVS, p. 2 en 13). Daarbij wordt opgemerkt dat het verslag van de psycholoog slechts gebaseerd is op een eenmalig gesprek waarbij uw klachten slechts werden waargenomen vanuit uw eigen verklaringen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op haar kwetsbaar profiel, en met name haar depressieve klachten, angst, isolement, schaamte en familiale druk, merkt de Raad op dat er, ondanks haar bewering zowel in Georgië als in België psychologische begeleiding te krijgen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7), enkel een psychologisch attest voorligt van een psycholoog uit Georgië, dat werd opgesteld naar aanleiding van één online consultatie en dit na het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België, waaruit enkel blijkt dat zij last heeft van paniek en angstklachten. Op basis van de voormelde pertinente en in het administratief steun vindende overwegingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat deze in het attest omschreven elementen geen aanleiding kunnen geven tot het aannemen van bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van haar beschermingsverzoek.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd door haar ex-partner, die haar doorheen hun huwelijk en daarna mishandelde en lastig viel.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat de door verzoekster aangehaalde problemen met haar ex-partner, omwille van verschillende redenen, niet geloofwaardig of minstens onvoldoende ernstig zijn. Enerzijds (a) reisde verzoekster in de periode waarin de problemen met haar ex-partner plaatsvonden reeds verschillende keren naar het buitenland, omwille van deze problemen, alvorens zij in België om internationale bescherming verzocht, zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Anderzijds (b) verklaart verzoekster dat zij bij haar laatste vertrek uit Georgië nog niet had besloten of zij zou terugkeren en wachtte zij na aankomst in België nog twee maanden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarnaast (ii) slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat zij geen beroep kan doen op de in Georgië voorziene bescherming. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het uitdrukkelijk volharden in haar relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van algemene en theoretische beschouwingen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeksters (verklaringen over haar) gedrag voorafgaand aan het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in de door haar geschetste context afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van haar vermeende vrees ten aanzien van haar ex-partner.

De Raad stelt vast dat uit verzoeksters verklaringen volgt dat de problemen met haar ex-partner reeds in 2021 begonnen, dat het laatste incident van fysiek geweld plaatsvond in 2022, dat zij nadien feitelijk uit elkaar gingen, dat zij op reis ging naar China om na te denken en opnieuw aan haar relatie wou werken met haar ex-partner, die beloofd had dat hij zou veranderen, dat dit mislukte, dat zij officieel van hem gescheiden is in 2024 en dat haar ex-partner haar bleef lastigvallen tot haar vertrek in 2024 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9, 10).

In deze context is het opmerkelijk dat verzoekster gedurende deze periode meermaals haar land van herkomst verliet om er vervolgens steeds naar terug te keren en dit zonder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in de landen waar zij verbleef. Zo ging zij in 2022 voor enkele dagen naar Frankrijk op reis om haar tante te bezoeken, in december 2022 een week naar Turkije, van eind 2022 tot begin 2023 naar China voor haar werk en om even weg te zijn van de situatie en reisde zij vanaf september 2024 tweemaal naar België om haar huidige partner te bezoeken (*ibid.*, p. 6). In de door verzoekster zelf geschetste context kan aangenomen worden dat de door haar beweerde vrees voor vervolging (of risico op het lijden van ernstige schade) reeds bestond ten tijde van deze reizen naar het buitenland, zeker voor wat betreft haar laatste twee reizen naar België voor haar definitieve aankomst op 25 december 2024, waarbij het duidelijk was dat de problemen bleven aanhouden. Verwacht kon worden dat verzoekster in die landen internationale bescherming zocht ten aanzien van deze vermeende vrees voor vervolging (of dit vermeend risico op het lijden van ernstige schade), in plaats van telkens naar haar land van herkomst en haar belager terug te keren. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die het Verdrag van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoekster evenwel niet heeft gedaan. Dat verzoekster na deze reizen steeds terugkeerde naar Georgië, zonder in die landen om internationale bescherming te verzoeken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of minstens de ernst van haar vermeende vrees voor vervolging.

Bovendien en bovenal merkt de Raad op dat verzoekster verklaarde dat zij bij haar definitief vertrek uit Georgië richting België op 25 december 2024 een retourticket voor Georgië had, dat zij niet zeker wist of zij zich wel zou willen vestigen in een ander land dan Georgië omdat zij het moeilijk vond om haar familie, vrienden en collega's achter te laten, en dat zij, na een verblijf in België van twee maanden waarin zij zich

rustig en veilig voelde, besloot om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen (*ibid.*, p. 6-7, 15). Zeker op het moment van haar definitief vertrek uit Georgië zou de door haar beweerde nood aan internationale bescherming, in de door verzoekster geschetste context, reeds hebben bestaan. Dat verzoekster aanvankelijk nog de intentie had om terug te keren naar haar land van herkomst en na haar aankomst in België nog twee maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, nadat zij voordien reeds verschillende keren naar het buitenland ging en terugkeerde en telkens opnieuw geconfronteerd werd met haar ex-partner, doet – in de door verzoekster geschetste context – wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaarde nood aan internationale bescherming.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat deze gedragingen te verklaren zijn, daar zij toen emotioneel afhankelijk was van haar ex-partner, zij hoopte dat de situatie ging verbeteren en zij deze buitenlandse reizen deed om afstand te nemen van de situatie en erover na te denken. Hoewel dit betoog nog zou kunnen worden aangenomen als verschoning voor haar terugkeren naar Georgië na haar reizen in 2022 (en begin 2023), herhaalt de Raad dat verzoeksters vermeende nood aan internationale bescherming, in de door haar geschetste context, nadien reeds duidelijk aanwezig was en het, gelet op de uitkomst van deze reizen, duidelijk was dat de situatie niet ging verbeteren door afstand te nemen. Aldus kan niet worden ingezien dat zij bij haar twee reizen naar België om haar huidige vriend te zien voorafgaand aan haar definitieve vertrek en bij haar uiteindelijke definitieve vertrek uit Georgië richting België nog zou geloven dat de situatie nog zou verbeteren. Bovendien was zij toen reeds samen met haar huidige partner, hetgeen haar bewering emotioneel afhankelijk te zijn geweest van haar ex-partner in zekere mate ook relativeert. Dit betoog kan dan ook geen verschoning bieden voor haar terugkeer na haar twee reizen naar België en het feit dat zij bij haar definitief vertrek nog niet zeker wist of zij nog zou terugkeren naar Georgië en vervolgens nog twee maanden wachtte om in België om internationale bescherming te verzoeken. Dat het gevoel van veiligheid en rust na haar definitieve aankomst in België in december 2024 het kantelpunt was voor haar om alsnog om internationale bescherming in te dienen, valt moeilijk te verzoenen met de door haar geschetste context, waarin naar voren komt dat de incidenten waarop zij haar nood om internationale bescherming baseert reeds grotendeels hadden plaatsgevonden en dat zij niet verduidelijkt waarom zij deze rust niet ervoer tijdens haar eerdere verblijven in het buitenland, waarbij er ook afstand was ten aanzien van haar ex-partner en zij – voor wat betreft haar twee eerdere verblijven in België – ook vergezeld was door haar huidige partner, waarvan zij overigens aangaf dat hij de enige persoon was die haar volledig begreep en gesteund heeft toen ze nog in Georgië was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

Waar verzoekster in het verzoekschrift verder betoogt dat het voor haar een grote stap was om alles en iedereen in Georgië achter te laten en zich definitief in een ander land te vestigen en zij onder familiale druk stond, oordeelt de Raad dat dit evenmin verschoning kan bieden voor het talmen met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hoewel de Raad inziet dat het reizen voor werk-gerelateerde of toeristische doeleinden niet hetzelfde is als zich definitief vestigen in een ander land, merkt de Raad op dat uit verzoeksters reiservaringen (voor toeristische doeleinden of voor haar werk) blijkt dat zij geen schrik heeft zich in andere culturen te bevinden en zij ook zelfstandig genoeg is om dit te doen. Bovendien merkt de Raad op, voor wat betreft haar verblijven in België, dat zij hier steeds vergezeld werd van haar huidige partner. De familiale druk die verzoekster zou ervaren hebben door familieleden die niet op de hoogte waren van de volledige strekking van haar problemen met haar ex-partner (*ibid.*, p. 11), komt voor de Raad ook ondergeschikt over ten opzichte van het vinden van bescherming tegen een gegronde vrees voor vervolging, zeker voor iemand met het profiel als verzoekster.

Tot slot, wat betreft het gestelde dat verzoeksters reizen naar het buitenland vaak om professionele of toeristische redenen waren, oordeelt de Raad dat dit niet wegneemt dat zij verklaarde dat zij toen ook nadacht over de situatie met haar ex-partner en zij toen ook om internationale bescherming kon verzoeken. Het moeten afleggen van verantwoording ten aanzien van een job is een overweging die ondergeschikt is aan het vinden van bescherming in het geval van een oprechte vrees voor vervolging.

De Raad besluit, alles samengenomen, dat het door verzoekster gestelde gedrag, in de door haar geschetste context, niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat er geen inhoudelijk onderzoek wordt gevoerd naar de door haar beschreven vervolgingsdaden om de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging (of reëel risico op het lijden van ernstige schade) te betwisten en dat zij concrete, samenhangende en begrijpelijke verklaringen aflegde, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, alsook uit het door de verzoeker om internationale bescherming gestelde gedrag. Bovendien onderlijnt de Raad dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de

commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoeker wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

2.3.7.4. Los van de geloofwaardigheid van verzoeksters problemen met haar ex-partner, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus “*Georgië – Algemene situatie*” van 11 december 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, en uit de recentste COI Focus “*Georgië – Algemene situatie*” van 12 februari 2025, waarnaar in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 14 april 2026 middels een werkende weblink wordt verwezen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Wat betreft huiselijk geweld blijkt uit voormelde informatie dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld. In 2024 vinden net zoals voorgaande jaren opleidingen plaats voor procureurs en rechters met focus op de behandeling van zaken van huiselijk geweld. Meer dan 400 onderzoekers, openbare aanklagers en rechters hebben in 2021-2022 een opleiding gevolgd om gevallen van seksueel geweld efficiënter te onderzoeken, vervolgen en berechten.

De Georgische strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm

van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf. De *Public Defender* noteert in het jaarrapport over 2023 dat daders van huiselijk geweld steeds vaker een elektronische armband krijgen bovenop een contactverbod. Het aantal contactverboden blijft in 2023 stabiel in vergelijking met voorgaande jaren en schommelt rond de 9.000. GYLA stelt in 2024 dat de procureur-generaal in de meeste strafzaken aangaande huiselijk geweld, 97 % in totaal, een verzoek indient om de beklaagde in voorlopige hechtenis te plaatsen. In een aantal situaties verkiest de rechter om een borgtocht te vragen in plaats van preventieve opsluiting.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht, op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven net zoals voorgaande jaren evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De Europese Commissie stelt in het uitbreidingsrapport van oktober 2024 vast dat er een toename is van het aantal meldingen over gender gerelateerd en huiselijk geweld, in het bijzonder over seksueel geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden, vluchtelingen, LGBTQI+-personen en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Het aantal vrouwenmoorden blijft ook hoog. Volgens de Europese Commissie is er ruimte voor verbetering wat betreft preventie en aanpak. De *Public Defender* stelt in 2023 een verbetering vast wat betreft het identificeren van het motief gender, wat geldt als een verzwarende omstandigheid, in rechtszaken aangaande vrouwenmoorden en moordpogingen op vrouwen. Toch blijft het in bepaalde situaties een uitdaging om dit correct te identificeren in de fase van het onderzoek of in de rechtbank.

Eén van de EU-aanbevelingen voor Georgië met het oog op het verwerven van de status van kandidaat-lidstaat beoogde het verbeteren van gendergelijkheid en vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze aanbeveling werd in november 2023 beschouwd als volledig geïmplementeerd. Het aanpassen van de definitie van verkrachting blijft een werkpunt. Een positieve evolutie is het feit dat het na een wetswijziging in december 2022 niet langer vereist is om de status van slachtoffer te hebben om in aanmerking te komen voor publieke diensten, zoals toegang tot vluchthuizen, psychologische hulp en rechtsbijstand. Het wegnemen van deze bureaucratische hindernissen moet ervoor zorgen dat slachtoffers sneller en efficiënter geholpen worden.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Verzoekster werpt hier geen ander licht op. De algemene informatie waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië op de korrel te nemen en aan tonen dat corruptie nog steeds wijdverspreid is en dat er problemen zijn in verband met de algemene juridische en politionele situatie, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus van 11 december 2023 en 12 februari 2025. De problemen op

het vlak van implementatie van de ondernomen initiatieven in de praktijk, de tekortkomingen en de ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren, de beperkingen inzake bescherming tegen herhaaldelijk gender gerelateerd geweld, de problemen inzake opvangmogelijkheden en de stijging van het aantal femicidezaken zijn in bovenstaande analyse reeds meegenomen en onderkend. Het evaluatierapport van GREVIO van 22 november 2022, waarnaar in het verzoekschrift wordt gerefereerd, werd ten andere mee in aanmerking genomen bij het opstellen van de COI Focus van 11 december 2023. Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het arrest van het EHRM van 15 juni 2023, zoals aangehaald in het verzoekschrift, waarbij de Georgische staat door het Hof werd veroordeeld omwille van het feit dat zij geen effectieve bescherming biedt aan slachtoffers van gender gerelateerd geweld, heeft niet per definitie tot gevolg dat verzoekster in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk te worden beoordeeld. Bovendien toont verzoekster niet afdoende *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan dit arrest ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken. Hoewel er in de zaak Gaidukevich/Georgië eveneens sprake is van (herhaaldelijk) huiselijk geweld, dateren de aan deze zaak ten gronde liggende feiten van 2013-2016 en zoals *supra* reeds aangetoond en afdoende blijkend uit de voorliggende COI Focussen zijn er sinds 2018 diverse wettelijke initiatieven genomen en ondersteuningsmechanismen opgezet voor een betere bejegening van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië.

Verzoekster toont met haar betoog in het verzoekschrift, dat is gebaseerd op landeninformatie en Europese rechtspraak, niet aan dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie niet (langer) correct is, noch dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Het gegeven dat er nog steeds ruimte is voor verbetering, wordt door de Raad niet ontkend en komt ook aan bod in de hoger weergegeven beoordeling en analyse, doch betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoekster zelf toekomt om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. Verzoekster toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Te dezen stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat verzoekster nooit, na geen enkel incident, een officiële klacht heeft ingediend tegen de belaging en bedreigingen van haar ex-man ten aanzien van haarzelf of ten aanzien van vrienden, noch ooit contact opnam met één van de bestaande hulporganisaties in Tbilisi, noch een advocaat contacteerde die haar kon bijstaan in een gerechtelijke procedure (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Daarnaast liet zij ook nooit enige vaststellingen doen door een arts betreffende de miskraam die zij door het geweld van haar ex-partner zou hebben gehad (*ibid.*, p. 9). De meerdere verwijzingen in het verzoekschrift naar herhaaldelijke, vergeefse pogingen om wel degelijk bescherming te hebben gezocht en de in dit verband aangehaalde verklaringen tijdens de administratieve procedure vinden geenszins neerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud en komen eerder voor als onzorgvuldig knip- en plakwerk van de advocaat. Van enige poging tot het bekomen van hulp en/of bescherming in het verleden is op generlei wijze sprake.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is, waardoor verwacht kan worden dat zij de nodig stappen kon, en bij terugkeer, zal kunnen nemen. Te dezen merkt de Raad op dat verzoekster gevolgd kan worden dat uit haar verklaringen blijkt dat zij hogere studies gestart is, maar deze niet afmaakte, waardoor dit in dit verband van weinig betekenis is. Desalniettemin staat wel vast dat verzoekster sinds 2020 model was en voor haar werk naar verschillende landen reisde, alsook gedurende de periode van 2022 tot haar vertrek *social media manager* was van een reclamebedrijf in Georgië (*ibid.*, p. 4). Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat het feit dat zij professioneel functioneerde en internationaal reisde niet uitsluit dat zij zich in haar privésfeer volledig geïsoleerd, afhankelijk en onbeschermd voelde, merkt de Raad op dat de professionele activiteiten van een verzoeker om internationale bescherming en diens vermogen om te reizen wel degelijk kunnen getuigen van zelfstandigheid en zelfredzaamheid, hetgeen relevant is bij de vraag of er toegang is tot nationale

bescherming in het land van herkomst. Bovendien onderstreept de Raad in deze dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij dermate psychologisch kwetsbaar is dat zij niet in staat is om bescherming te zoeken in haar land van herkomst (zie *infra*). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde dat de psycholoog die haar in Georgië begeleidde haar aangaf welke mogelijke stappen zij kon ondernemen, maar zij uiteindelijk nooit actie ondernam (*ibid.*, p. 15). Hierdoor kan des te meer aangenomen worden dat verzoekster, los van de beweerdte afwezigheid van een beschermend netwerk, ook op de hoogte was van de mogelijke stappen die zij kon ondernemen.

De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Voorts, en waar verzoekster benadrukt uit schaamte geen bescherming te hebben gezocht, dient opgemerkt te worden dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, ook al zouden er geen bewijzen voorhanden zijn wat niet ongebruikelijk is, zij hiertegen vanzelfsprekend niet kunnen optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Het hebben van bewijs is overigens niet altijd vereist voor het indienen van een klacht. Hieromtrent wordt opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn; ze hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat het niet indienen van een klacht niet automatisch mag worden beschouwd als een indicatie dat nationale bescherming voorhanden is. Zij beroept zich op rechtspraak van het EHRM en op de “*Praktijkids: Gendergerelateerde Procedures om Internationale Bescherming (seksueel en gendergerelateerd geweld, seksuele oriëntatie en genderidentiteit)*”, die zij in tegenstelling tot wat in het middel is aangegeven niet als stuk 3 bij haar verzoekschrift voegt, en waaruit luidens het verzoekschrift naar voren komt dat effectiviteit van overheidsbescherming onderzocht dient te worden door te onderzoeken of de mogelijkheden tot staatsbescherming in de praktijk redelijk en toegankelijk zijn en niet of verzoekster deze in het verleden heeft uitgeput. De Raad merkt op dat een praktijkgids, die overigens niet als dusdanig is gevoegd en waarnaar geen weblink is opgenomen zodat de Raad er geen kennis van kan kennen, geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat, niettegenstaande er nog tekortkomingen zijn, de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld en dat de mogelijkheden tot bescherming redelijk en toegankelijk zijn en dat verzoekster – mede gelet op hetgeen volgt – niet aannemelijk maakt dat er van haar niet kon worden verwacht dat zij in Georgië, al dan niet met ondersteuning of hulp van derden, hulp en/of bescherming zocht, waardoor zij niet aannemelijk maakt dat de in Georgië beschikbare beschermingsmogelijkheden voor haar niet toegankelijk zouden zijn.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster vooreerst dat zij door een concreet patroon van depressieve klachten, angst, isolement en schaamte, in combinatie met familiale druk en (financiële) afhankelijkheid van haar ex-partner niet in staat was om bescherming te zoeken in Georgië. In deze merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster geen psychologische of medische attesten bijbrengt waaruit blijkt dat zij, omwille van psychologische redenen, niet in staat was of, bij terugkeer, zou zijn om zich te beroepen op nationale bescherming. Los daarvan wordt verzoeksters beweerdte psychologische kwetsbaarheid en isolement gerelativeerd door het feit dat zij gedurende de periode van problemen met haar ex-partner wel nog ging werken, ging reizen voor haar werk, toeristische doeleinden of om haar tante te bezoeken in Frankrijk en ook zelf contact opnam met een psycholoog. Verder benadrukt de Raad dat verzoekster tijdens de periode van haar echtscheiding, toen zij nog in Georgië was, een nieuwe relatie opbouwde met haar huidige partner. Hoewel deze relatie toen nog maar in de beginfase zat en hij uiteindelijk naar België vluchtte door zijn eigen problemen, verklaarde verzoekster dat hij haar mentaal steunde en de enige persoon was die haar volledig begreep en steunde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Aldus werd zij wel degelijk ondersteund door iemand die zij volledig vertrouwde en die haar (eventueel van op afstand) kon bijstaan bij het vinden van nationale bescherming. Verder maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij geen nationale bescherming kon zoeken doordat zij financieel afhankelijk was van haar ex-partner. Te dezen wijst de Raad erop dat verzoekster reeds enkele jaren werkte en ondertussen ook een nieuwe partner had, hetgeen haar beweerdte financiële afhankelijkheid reeds relativeert. Tevens haalde zij aan dat zij tijdelijk bij een vriendin zou kunnen optrekken (*ibid.*, p. 13). Hoe dan ook maakt zij niet aannemelijk dat zij geen financiële of materiële ondersteuning zou kunnen krijgen indien zij beroep doet op de in Georgië aanwezige autoriteiten of organisaties. Tot slot, wat betreft de familiale druk en het feit dat haar omgeving huiselijk geweld normaliseerde, stelt de Raad vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij haar familie enkel vertelde dat zij een conflict had met haar ex-partner, doch niet dat hij fysiek geweld gebruikte tegen haar en dat dergelijke conflicten in elk gezin gebeuren (*ibid.*, p. 7, 9). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat haar familie de daden van haar ex-partner nog steeds zou goedpraten indien zij op de hoogte zou zijn van het volledige conflict, en dat zij haar in dat geval niet zou ondersteunen bij het vinden van nationale bescherming. Dat zij

dit niet kan doen door schaamte, kan hier geen verschooning bieden. Verwacht kan worden dat het vinden van bescherming tegen haar belager voor verzoekster primeert. Zelfs indien haar familie haar ook niet zou steunen en onder druk zou zetten indien zij weet zou hebben van het fysiek geweld, dan nog maakt verzoekster – gelet op het voorgaande – niet aannemelijk dat zij dermate kwetsbaar is dat zij geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming.

Verder benadrukt verzoekster in het verzoekschrift haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij het gevoel had dat niemand haar zou helpen of beschermen en dat het gestelde door de verwerende partij, dat dit slechts een blote bewering is, een cirkelredenering vormt, daar zij juist geen klacht indiende omdat zij overtuigd was dat zij geen bescherming zou krijgen in Georgië. De Raad stelt vast dat er hier geenszins sprake is van een cirkelredenering. De Raad oordeelt in deze immers dat, gelet op de algemene informatie inzake het voorhanden zijn van nationale bescherming in Georgië in gevallen van huiselijk geweld en de voormelde en hierna volgende vaststellingen inzake verzoeksters persoonlijke situatie, haar bewering dat zij geen bescherming zal krijgen in Georgië wel degelijk een blote bewering betreft. Deze bewering kan geen verschooning bieden dat zij geen bescherming zocht, waardoor zij niet aannemelijk maakt dat zij geen aanspraak kon en, bij terugkeer, zal kunnen maken op nationale bescherming.

Tevens verwijst verzoekster naar haar verklaring bij het commissariaat-generaal dat zij er niet aan gedacht had om bescherming te zoeken bij de Georgische autoriteiten en organisaties en benadrukt zij dat zij jong en naïef was. In deze onderstreept de Raad dat verzoekster ten tijde van haar vertrek drieëntwintig jaar oud was en reeds een professionele loopbaan had van enkele jaren, waardoor geenszins kan worden aangenomen dat zij te jong en naïef was om de reflex te hebben om hulp en/of bescherming te zoeken bij de autoriteiten en organisaties in haar land van herkomst. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeksters psycholoog in Georgië wees op de mogelijke stappen die zij kon ondernemen. Waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij dit advies niet kon omzetten in concrete acties door haar kwetsbaarheid, verwijst de Raad naar hetgeen hierover hogervermeld werd geoordeeld.

Tot slot slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat de vader van haar ex-partner een invloedrijk persoon was en dat zij daardoor geen bescherming zou kunnen krijgen. De bestreden beslissing luidt in dit verband terecht als volgt:

“Echter blijken ook deze verklaringen slechts blote beweringen. Zo kan u niet aantonen, noch vertellen over welke invloed de vader van uw ex-partner dan wel niet had in Georgië (CGVS, p. 11). U hoorde slechts af en toe [lees: altijd] aan tafel dat hij invloedrijk was, maar op de vragen welke invloed hij precies had of hoe ver deze invloed dan wel zou reiken moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). U ging er van uit dat hij een invloedrijk persoon was omdat uw ex-partner u bedreigde met het gegeven dat hij met één telefoontje naar zijn vader er zou voor kunnen zorgen dat u zou ontslagen worden op uw werk (CGVS, p. 11-12). Echter moet u zelf bekennen dat dit, ondanks de jarenlange spanningen en bedreigingen tussen jullie beiden, nooit iets ten aanzien van uw werk gebeurde en hij nooit enige stappen ondernam waardoor u een job verloor (CGVS, p. 11-12 en 14). Het was dan ook niet meer dan slechts een loze bedreiging (CGVS, p. 14). Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat u, wanneer u de beslissing nam om officieel van hem te scheiden, u zonder enige problemen of zonder enige extra ondersteuning gewoon naar het justitiehuis kon stappen en de scheiding officieel kon voltrekken (CGVS, p. 12 en 14), waarbij uw ex-partner geen enkele invloed liet merken om de echtscheiding tegen te houden, noch u het achteraf omwille van zijn ‘invloed’ moeilijk kon maken (CGVS, p. 14). Het gegeven dat de vader van uw ex-partner een invloedrijk persoon is en u hierdoor geen bescherming zou kunnen krijgen is dan ook niet aannemelijk.”

Wat betreft het feit dat zij geenszins *in concreto* kan verduidelijken welke invloed de vader van haar ex-partner zou hebben gehad, betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat zij als jonge vrouw, die slachtoffer is van geweld, geen inzicht heeft in de precieze netwerken of reikwijdte van die invloed en dat zij hier een subjectieve ervaring van niet beschermd te worden vermeldde, eerder dan een poging om een objectief machtsstelsel in detail te omschrijven. Te dezen oordeelt de Raad dat een subjectief gevoel van onbeschermd te zijn op zich niet voldoende is en enkel kan aangenomen worden in het kader van een verzoek om internationale bescherming indien dit in afdoende mate geconcretiseerd wordt. De door verzoekster afgelegde verklaringen inzake de invloed van de vader van haar ex-partner zijn dermate vaag en geenszins concreet dat zij onvoldoende zijn om haar bewering te kunnen staven. Te meer gelet op haar verklaring dat haar ex-partner en diens familie altijd – en niet af en toe, zoals in de bestreden beslissing foutief wordt beweerd, hetgeen door verzoekster ook in haar verzoekschrift wordt aangehaald – over deze invloed sprak, kan net worden aangenomen dat verzoekster meer concrete informatie over deze invloed zou kunnen geven, *quod non*. Ook benadrukt de Raad andermaal dat verzoekster ten tijde van haar vertrek drieëntwintig jaar oud was en reeds een professionele loopbaan had van enkele jaren, waardoor niet kan aangenomen worden dat zij te jong was om dergelijke zaken op te vangen, terwijl deze frequent in haar bijzijn besproken werden door de familie van haar ex-partner. Vervolgens is verzoekster het ook niet eens met het gestelde in de bestreden beslissing dat de bedreigingen dat zij problemen zou kennen door de invloed van

de vader van haar ex-partner slechts loze bedreigingen betreffen, daar deze bedreigingen – ondanks het feit dat deze niet werden verwezenlijkt – wel een reëel psychologisch effect op haar hadden. Ook in dit verband stelt de Raad dat een dreiging, en de psychologische effecten die dit zou kunnen hebben, slechts in aanmerking kan worden genomen indien deze voldoende reëel is. Dat de geuite bedreigingen, dat zij problemen zou kennen omwille van de invloeden van de vader van haar ex-partner, gedurende meerdere jaren nooit ook maar in enige mate werden gerealiseerd, ondergraaft wel degelijk de stelling dat deze dreiging reëel is. Ook slaagt verzoekster er niet in een ander licht te werpen op de pertinente vaststelling dat de invloed van de vader van haar ex-partner gerelativeerd wordt door het feit dat zij zonder problemen kon scheiden van hem. Volgens haar kan de mogelijkheid om via een administratieve procedure een echtscheiding te bekomen niet gelijkgesteld worden aan effectieve bescherming tegen geweld, belaging of represailles, hetgeen twee onderscheiden juridische domeinen betreffen. Tevens meent zij dat het feit dat haar ex-partner geen belang stelt in het tegenhouden van een echtscheiding, niet uitsluit dat hij – via zijn vader – als bedreigend wordt ervaren in het kader van het indienen van een klacht. De Raad stelt vast dat de ex-partner verzoeksters leven op verschillende manieren zuur probeerde te maken zodat moeilijk kan ingezien worden dat hij zich niet zou verzetten tegen een echtscheiding, waardoor zij juist meer afstand zou krijgen van hem. Aldus kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, indien de vader van haar ex-partner werkelijk invloed zou hebben gehad, hij dit zou hebben proberen tegenhouden. In deze voegt de Raad toe dat verzoekster geenszins verduidelijkt dat deze man enkel connecties had binnen de politie en het gerecht en niet binnen de administratie. Dat verzoekster zonder problemen officieel kon scheiden, relativeert wel degelijk verder de beweerde invloed van de vader van haar ex-partner.

Gelet op al het voorgaande overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen met haar ex-partner, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

2.3.7.5. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster gevolgd kan worden dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat verzoekster een dochter heeft met haar ex-partner. Dit blijkt immers nergens uit het administratief dossier. De Raad stelt vast dat dit om een materiële vergissing gaat vanwege de verwerende partij en dat deze geen invloed heeft op voormelde beoordeling.

2.3.7.6. Tot slot voert verzoekster geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.3.7.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofd kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Wat betreft de verklaarde bedreigingen en gewelddaden vanwege haar ex-partner, blijkt uit het voorgaande dat zij in haar eigen land hoe dan ook beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden en mogelijkheden tot genoegdoening en dat zij niet aantoonde dat zij met betrekking tot haar verklaarde problemen en in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zou kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Georgische autoriteiten. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.12. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Gelet op het voorgaande, staat ook vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS